

Finansministeren (Heinesen):

Et hovedtema i denne debat har naturligt nok været underskuddet på betalingsbalancens løbende poster og gældsstiftelsen i udlandet, og jeg vil gerne sige, at det også er regeringens opfattelse, at det er umuligt at fortsætte med et betalingsbalanceunderskud af samme størrelse som i 1976.

Det store underskud i 1976 skyldtes en ekstraordinær indsats for at fremme produktion og beskæftigelse, og ingen kan med rimelighed bestride, at denne politik lykkedes. Denne økonomiske politik var samtidig baseret på forudsigelser om et økonomisk opsving, som imidlertid ikke kom. Ud over en bekæmpelse af arbejdsløsheden var resultatet bl. a. derfor et stort underskud på betalingsbalancen.

Et så stort underskud kan vi som sagt ikke fortsætte med, hverken i år eller næste år, og det har vi heller aldrig nogen sinde regnet med at vi kunne. Det vil i det mindste i hvert fald være nødvendigt at fastholde den formindskelse af betalingsbalanceunderskuddet, som er forudset og skønnet af det økonomiske sekretariat for 1977, sammenlignet med 1976, som en konsekvens af den økonomiske politik, der er tilrettelagt, og vi bør også bestræbe os på at bringe dette underskud endnu længere ned.

Der er på bare lidt længere sigt – og her mener jeg, vi taler om noget i størrelsesordenen 1 eller 2 år – ingen reel modsætning imellem ønsket om at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet på den ene side og på den anden side hensynet til beskæftigelsen, for nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet i de kommende år er en forudsætning for, at vi kan få en tilstrækkelig økonomisk handlefrihed til at bekæmpe arbejdsløsheden. Alle kender vanskelighederne ved at tilrettelægge en sådan økonomisk politik, men det er målet for den økonomiske politik, som regeringen vil fremlægge til august, at vi på samme tid får bekæmpet arbejdsløsheden og får nedbragt betalingsbalanceunderskuddet.

Det er efter min mening ikke bare nødvendigt at få betalingsbalanceunderskuddet under kontrol. Det er jo faktisk også urimeligt, hvis vi ikke formindsker stigningen i vor udenlandske gældsstiftelse. Denne er jo i sidste ende udtryk for, at vi lever over evne, og det er ikke rimeligt for et af verdens rigeste lande og et af de lande, der har haft den stærkeste velstandsstigning i en længere årrække. Derfor bør vi også kunne klare denne opgave.

Der er i og for sig ikke noget nyt i disse synspunkter. Det har regeringen mange gange tidligere givet udtryk for, og derfor er det heller ikke rigtigt, som en ordfører sagde, at rapporten fra det økonomiske råd kom bag på regeringen. Det viser bl. a. det betydelige sammenfald med de skøn, der er indeholdt i redøgørelsen fra det økonomiske sekretariat. Det er heller ikke rigtigt, som det samtidig blev sagt, at regeringen ikke havde tænkt at foretage sig noget, før rapporten fra det økonomiske råd kom. Regeringen havde længe inden meddelt, at den i sommer ville fremlægge til forhandling en plan til fremme af produktion, eksport og beskæftigelse.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle kommentarer til hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s indlæg, ikke fordi jeg ærlig talt synes at det fortjener det, men fordi hr. Svend Andersen (Rosk. a.) var en af de få ordførere, der kom ind på nogle meget konkrete finanspolitiske spørgsmål, som det vel er min opgave at kommentere.

For at lette betalingsbalanceproblemerne foreslog hr. Svend Andersen (Rosk. a.) fra fremskridtspartiet offentlige nedskæringer på omkring 15 mia kr., hvilket efter fremskridtspartiets beregninger skulle forbedre betalingsbalancen med op imod 5 mia kr. Samtidig skønner fremskridtspartiet, at nedskæringerne øger arbejdsløsheden med 25-30.000 helårsarbejdsløse, hvilket dog påstås at blive imødegået ved ændringer af den bestående lovgivning.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed tage stilling til det realistiske i de enkelte nedskæringsforslag, men blot konstatere, at bl. a. forslagene om nedsættelse af de offentligt ansattes lønninger klart er i strid med de indgåede overenskomster, som er holdt inden for den indkomstramme, som et meget stort flertal her i tinget har vedtaget.

Desuden vil fremskridtspartiet spare 1,8 mia kr. ved at nedsætte arbejdsløshedsunderstøttelsen. En besparelse, der bl. a. fremkommer ved en fuldstændig overdreven antagelse om, at en overflytning af sygedagpengeordningen til det offentlige og indførelse af karenstage giver beskæftigelse til 70.000 helårsarbejdere. Det er som sædvanlig et tal, der er grebet ud af den allertyndeste, blå luft.

Hvad angår nedskæringsforslagenes økonomiske konsekvenser, vil alene de foreslåede nedsættelser af det offentliges drifts- og anlægsudgifter direkte betyde afskedigelser af ca. 25.000 personer på helårsbasis, og hertil kom-